

N:o 66.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 5 maj 1897.
— — — — Andra Kammaren den 5 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse af 10 § i kongl. förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875.

(Lagutskottets utlåtande n:o 6.)

Till Konungen.

Genom en den 9 sistlidne januari aflåten proposition n:o 18 har Eders Kongl. Maj:t, under åberopande af propositionen bilagda, i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll, föreslagit Riksdagen att antaga förslag till lag om ändrad lydelse af 10 § i förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875.

Detta förslag, tillkommet i syfte att inskränka den i nyssnämnda lagrum nu stadgade skyldighet att föranstalta om uppläsande i tingslagets kyrkor af kungörelse om häradsrätts beslut, hvarigenom ansökning om lagfart å egendom på landet förklarats hvilande därför, att förre egarens laga åtkomst icke blifvit styrkt, innebär, att dylik kungörelse skulle uppläsas i kyrkan för den församling, der egendomen är belägen, äfvensom i angränsande församlingars kyrkor. Vid granskning af förslaget har emellertid Riksdagen funnit, att ifrågavarande kungörelseskyldighet enligt

detsamma icke skulle blifva för alla fall mindre betungande, än med gällande lagstiftning är förhållandet. Väl är det sant, att antalet kyrkor, i hvilka kungörelse skulle uppläsas, komme att minskas för alla de fall, då »tingslagets kyrkor» till antalet öfverstege de till församlingen »angränsande församlingars kyrkor» — något, som allmänneligen torde ega rum i södra och mellersta Sverige — men å andra sidan skulle för större delen af det nordliga Sverige och äfven på åtskilliga ställen i andra delar af landet förslaget upphöjande till lag försvåra fullgörande af den i paragrafen omförmälda kungörelseskyldighet. Flerestädes äro nemligen förhållandena sådana, att »tingslagets kyrkor» äro ett ringa fåtal i jämförelse med »angränsande församlingars kyrkor» antal.

Då det likväl icke torde böra ifrågakomma, att berörda paragraf ändras så, att den der omförmälda kungörelseskyldigheten blifver, för ett ej ringa antal fall, mera betungande än enligt paragrafens nuvarande lydelse, har Riksdagen ansett sig icke böra bifalla Eders Kongl. Maj:ts föreliggande proposition i oförändradt skick.

Syftet med förslaget har emellertid syns Riksdagen till fullo vinnas genom någon förändring af det i propositionen framlagda förslag. Föreskrifves nemligen, att kungörelsens uppläsande skall ske, i stället för »i angränsande församlingars kyrkor», allenast i de angränsande församlingars kyrkor, som äro inom tingslaget belägna, kan i intet fall kungörelseskyldigheten blifva mera betungande, än nu är händelsen. För de flesta fall åstadkommes en ej oväsentlig inskränkning i nämnda skyldighet, och endast i den händelse, att tingslaget består af allenast en eller ett fåtal hvarandra angränsande församlingar, blifver kungörelseskyldigheten efter förändringen af samma omfång som enligt paragrafens nuvarande lydelse. Några olägenheter synas ej heller Riksdagen vara att befara af en dylik inskränkning.

Riksdagen, som alltså funnit Eders Kongl. Maj:ts ifrågavarande proposition icke kunna i oförändradt skick bifallas, har för sin del antagit följande

Lag

om ändrad lydelse af 10 § i förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875.

Härigenom förordnas, att 10 § i förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875, sådant detta lagrum lyder enligt lagen den 31 december 1891, skall erhålla följande ändrade lydelse:

Kan till följd af de i 6, 7, 8 och 9 §§ gifna föreskrifter sökt lagfart ej beviljas, eller finnes sökandens rätt vara tvistig, eller möter, enligt den i 18 § nämnda bok eller eljest, mot bifall till ansökningen annat hinder, som icke är af beskaffenhet, att den jemlikt 5 § genast bör afslås, förklare rätten ansökningen hvilande i afbidan på hindrets undanrödjande. Tvist, som bör afdömas, innan ansökningen slutligen pröfvas, skall, om den ej redan är vid domstol anhängig, af rätten förvisas till särskildt utförande i laga ordning.

Är lagfartsansökning förklarad hvilande till följd af hinder, hvarom i 7 § förmäles, skall kungörelse derom af rätten utfärdas, om sökanden det äskar. Varder ej, efter det genom sökandens försorg nämnda kungörelse tre gånger, minst en månad mellan hvarje gång, blifvit såväl införd i allmänna tidningarna som ock, när fråga är om egendom å landet, uppläst i kyrkan för den församling, der egendomen är belägen, äfvensom, när *tingslaget består af mera än en församling, jemväl i kyrkorna för angränsande, inom tingslaget belägna församlingar*, klander å fånget instämmt samt i rättens lagfartsprotokoll antecknad inom fem år efter sista kungörandet; och förekommer ej heller eljest anledning, att annan eger bättre rätt till egendomen; då må den omständighet, att förre egarens åtkomst ej styrkes, icke vidare utgöra hinder för lagfartens beviljande, der det visas, att sökanden eller han och hans rättsinnehafvare oafbrutet under nämnda fem år varit i mantals- och skattskrifningslängd upptagne såsom egare till fastigheten. Innan i ty fall ansökningen bifallas må, skall kronans ombudsman i orten deröfver höras.

I afseende å lagfartsansökning, hvarom kungörelse utfärdats, innan denna lag trädt i kraft, skall gälla hvad hittills varit stadgadt.

Stockholm den 5 maj 1897.

Med undersätlig vördnad.
